

És una bona notícia, sens dubte. Cent anys de vida d'una institució, resulten gratificants. Si són estudis, resulta interessant i si són catalans resulta gairebé una heroïtat. Si tenim en compte les vicissituds i els pals a la roda que s'han

posat perquè no reeixís el catalanisme en cap de les seves formes, ni cultural, ni polític.

El 18 de juny de l'any 1907 la diputació de Barcelona amb Enric Prat de la Riba al capdavant que en aquell moment va afirmar: *"tot, absolutament tot, està per fer"*; es va aprovar un acord fundacional d'una entitat de nivell científic i intel·lectual propi. Era un signe i un gest de la voluntat d'un país que es rellegia a si mateix i es volia recuperar, des del coneixement de la pròpia història i des del vessant científic i apropar-se a la modernitat que el Segle XX imposava, avalats per la Revolució Industrial, reeixida a Catalunya, i del Modernisme. Coincidien capital, bellesa i bon gust. Coincidien també tradició i modernitat. Catalunya es volia preparar per a l'entrada d'un nou segle amb els coneixements i la memòria deserts. Però no es podia fer sense l'estructura que dona el pensament científic aplicat a les lletres i a les ciències.

Resulta un gest bell i intel·ligent, propi del catalanisme naixent i de la consciència de ser i de fer un país nou

i modern, sobre les bases dels fons dels arxius, dels autors clàssics; només coneixent la tradició a fons es consolidaria aquest nou Institut que naixia amb la frescor que domina la voluntat.

En aquell moment i, com a precedent científic, ens podríem remuntar a l'any anterior en què es va celebrar amb èxit el Primer Congrés de la Llengua Catalana a Barcelona que havia donat a conèixer una nova manera de fer en els estudis lingüístics europeus. Per tant amb aquest nou institut, Barcelona i per extensió Catalunya, es volia apuntar al nou corrent de pensament modern sobre la cultura, la renovació de la llengua i la seva depuració d'arcaïsmes.

Tot plegat ens porta avui a recordar el seu centenari, coneixent les vexacions que quasi durant mig segle ha patit la llengua i la cultura catalana, però ens tornem a trobar a punt per entendre la nova societat, avui en dia globalitzada, diversa i en alguns punts difusa, que ha d'impulsar una nova mirada sobre la catalanitat. El valor de la tradició que consolida el coneixement d'un país. Avui dia, a principis del segle XXI, l'Institut es troba amb nous reptes: interpretar la nova societat que neix d'aquest gresol de persones i cultures que avui dia conviu amb la cultura catalana i recuperar la frescor, el bon saber fer, la naturalitat que ha d'emergir un altre cop per ressaltar la personalitat del nostre petit país, que batega amb una força immensa.

Rosa Serra

Crònica del 31è Aplec Excursionista dels Països Catalans

Prats de Molló.
Foto: Josep Castells

"L'aplec des marcheurs à l'assaut des hautes cimes" amb aquest títol fastuós trobàvem la crònica de l'Aplec Excursionista dels Països Catalans a les pàgines de l'Indépendant l'edició del diumenge 4 novembre de 2007. Sort que el subtítol que hi havia a continuació ja era més aclaridor: "Prats de Molló - La Preste. La citadelle du haut. Vallespir accueille depuis jeudi, le 31è Aplec Excursionista des Països Catalans. Près de 800 marcheurs des deux Catalognes participent à ce rassemblement. Emboîtons leur le pas " i també la crònica de les activitats que l'acompanyava.

Efectivament els passats dies 1 a 4 de novembre tingué lloc el 31è Aplec Excursionista dels Països Catalans a Prats de Molló - La Presta comarca de l'Alt Vallespir.

El dijous 1 de novembre ja al matí a mesura que anaven arribant d'arreu els excursionistes començava a veure's l'ambient festiu pels carrers de la vila. La convivència i l'acolliment als nou vinguts fou excel·lent. A primera hora de la tarda hi havia programada una visita guiada per la vila de Prats de Molló a càrrec d'Alain Ayats i ja es posà en evidència la tònica del que serien bona